

State v. Ajit Singh (Sandhwalia, J.)

ਫੁਟਕਲ ਅਪਰਾਧੀ

ਐਸ ਐਸ ਸੰਧਾਵਾਲੀਆ ਜੇ.

ਰਾਜ, - ਪਟੀਸ਼ਨਰ

ਬਨਾਮ

ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ, - ਜਵਾਬਦਾਤਾ

1971 ਦਾ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਫੁਟਕਲ ਨੰਬਰ 844-ਐਮ.

14 ਜੂਨ 1971 ਈ.

ਜ਼ਾਬਤਾ ਫੌਜਦਾਰੀ (1898 ਦਾ ਐਕਟ ਨੰ. V)— ਧਾਰਾ 497— ਜੇਲ ਵਿਚ ਬੰਦ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਦੋਸ਼ੀ ਦੀ ਬੇਚੈਨੀ ਨਿਊਰੋਸਿਸ—ਕੀ ਮੈਡੀਕਲ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਜ਼ਮਾਨਤ ਦੇਣ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਂਦਾ ਹੈ।

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਦੋਸ਼ੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਜੇ ਕਿ ਉਸਦੀ ਉਮਰ ਅਤੇ ਨਿਰਮਾਣ ਲਈ ਇੱਕ ਆਮ ਵਿਅਕਤੀ ਹੈ ਜੋ ਜੀਵਨ ਦੇ ਔਸਤਨ ਅੱਥਰੂ ਦੇ ਲੱਛਣਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਮਾਨਸਿਕ ਸਥਿਤੀਆਂ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਚਿੰਤਾ ਨਿਊਰੋਸਿਸ ਜਾਂ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿੱਚ ਬੰਦ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰਤੀਕ੍ਰਿਆਵਾਂ ਉਸਦੀ ਰਿਹਾਈ ਦਾ ਕੋਈ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਜ਼ਮਾਨਤ 'ਤੇ. ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਇਹ ਗੰਭੀਰ ਅਪਰਾਧਾਂ ਦੇ ਦੋਸ਼ੀ ਦੋਸ਼ੀਆਂ ਦੀ ਰਿਹਾਈ ਲਈ ਇੱਕ ਆਧਾਰ ਬਣਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਕਤਲ ਦੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਵੱਡੀ ਬਹੁਗਿਣਤੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਯੋਗ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜ਼ਮਾਨਤ ਦੀ ਰਿਆਇਤ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਕਤਲ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਕੈਦ ¹ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਤਣਾਅ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹਨ ਪਰ ਇਹ ਸ਼ਾਇਦ ਹੀ ਕੋਈ ਜਾਇਜ਼ ਆਧਾਰ ਹਨ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦੇਣ ਦਾ ਆਧਾਰ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

(ਪਰਾ ੯)

(ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਹੀ ਮੋਸ਼ਨ 'ਤੇ ਚਲਾਈ ਗਈ ਕਾਰਵਾਈ, - 20 ਮਈ, 1971 ਨੂੰ ਮਾਣਯੋਗ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜਸਟਿਸ ਭੁਪਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਵਿੱਲੋ ਦੁਆਰਾ 1971 ਦੇ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਫੁਟਕਲ ਨੰਬਰ 502-ਐਮ ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ।)

ਜੀ.ਐੱਸ. ਤੁਲਸੀ ਸਹਾਇਕ ਐਡਵੋਕੇਟ ਜਨਰਲ ਪੰਜਾਬ

ਜੇ.ਐਨ.ਕੌਸ਼ਲ, ਐਮਐਲ ਨੰਦਾ ਵਕੀਲ, ਜਵਾਬਦਾਤਾ ਲਈ।

ਆਰਡਰ ਕਰੋ

ਐਸ.ਐਸ. ਸੰਧਾਵਾਲੀਆ, ਜੇ.- (1) ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜਸਟਿਸ ਬੀ.ਐਸ. ਵਿੱਲੋ ਨੇ ਜੈ ਗੋਪਾਲ ਅਤੇ ਕਰਨੈਲ ਸਿੰਘ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਜ਼ਮਾਨਤ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ 1971 ਦੇ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਫੁਟਕਲ ਨੰਬਰ 502-ਐਮ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਦੌਰਾਨ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਨਿਵਾਸੀ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ, ਜੋ ਇੱਕ ਗੰਭੀਰ ਕਤਲ ਕੇਸ ਦਾ ਮੁੱਖ ਦੋਸ਼ੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸੈਸ਼ਨ ਕੋਰਟ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਨੇ ਜ਼ਮਾਨਤ 'ਤੇ ਰਿਹਾਅ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਬਦਨਾਮ ਦੋਹਰੇ ਕਤਲ ਕੇਸ ਦੇ ਮੁੱਖ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਜ਼ਮਾਨਤ ਦੇਣ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਨਾ ਹੋਣ ਕਾਰਨ, ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਨੇ ਇਸ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਕਾਗਜ਼ਾਤ ਅਤੇ ਫਾਈਲ ਸੈਸ਼ਨ ਕੋਰਟ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਤੋਂ ਭੇਜ ਕੇ ਖੁਸ਼ੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੀ। ਉਕਤ ਰਿਕਾਰਡ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ 'ਤੇ ਅਤੇ

ਅਸੰਤੁਸ਼ਟੀਜਨਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਦੀ ਖੋਜ, ਵਿੱਲੋ, ਜੇ. ਨੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਕਿਉਂ ਨਾ ਉਸ ਨੂੰ ਸੈਸ਼ਨ ਅਦਾਲਤ ਵੱਲੋਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਜ਼ਮਾਨਤ ਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਕਿਉਂਕਿ ਜ਼ਮਾਨਤ ਮੁੱਢਲੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਡਾਕਟਰੀ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਜੱਜ ਨੇ ਡਾਕਟਰ ਆਰ.ਐਲ.ਮਹਾਜਨ, ਮੈਡੀਕਲ ਅਫਸਰ, ਕੋਦਰੀ ਜੇਲ੍ਹ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਨੂੰ ਵੀ ਤਲਬ ਕਰਨ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੂੰ ਰਿਹਾਅ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

(2) ਧਿਰਾਂ 'ਤੇ ਬਣਦੀ ਸੇਵਾ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮਾਮਲਾ ਵਿੱਲੋ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆ ਗਿਆ। ਜੇ., 27 ਮਈ, 1971 ਨੂੰ, ਅਤੇ ਉਸ ਤਰੀਕ ਨੂੰ, ਡਾ. ਆਰ.ਐਲ. ਮਹਾਜਨ ਦਾ ਬਿਆਨ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸਹਾਇਕ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਅਤੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ - ਅਜੀਤ ਦੇ ਸਿੱਖਿਅਕ ਐਡਵੋਕੇਟ ਸ਼੍ਰੀ ਐਮ.ਐਲ ਨੰਦਾ ਦੁਆਰਾ ਜਿਰ੍ਹਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਸਿੰਘ-ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸੇ ਦਿਨ, ਵਿੱਲੋ, ਜੇ. ਨੇ ਹੁਕਮ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੀ - ਪੀ.ਜੀ.ਆਈ.-ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ਦੇ ਮਾਹਿਰ ਡਾਕਟਰ ਤੋਂ ਡਾਕਟਰੀ ਜਾਂਚ ਕਰਵਾਈ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਰਿਪੋਰਟ ਮੰਗੀ ਜਾਵੇ। ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੂੰ ਕੋਈ ਹੋਰ ਸੰਬੰਧਿਤ ਰਿਕਾਰਡ ਜਾਂ ਸਮੱਗਰੀ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਪੂਰਾ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜੋ ਉਹ ਡਾਕਟਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਪਰੋਕਤ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਡਾ. ਬੇਰੀ ਨੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਰਿਪੋਰਟ ਮਿਤੀ 2 ਜੂਨ, 1971 ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਭੇਜ ਦਿੱਤੀ ਹੈ।

(3) ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਨੋਟਿਸ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ ਕਿ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਇੱਕ ਦੋਹਰੇ ਕਤਲ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਫਸਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸ ਵਿਰੁੱਧ ਇਸਤਰਾਸਾ ਪੱਖ ਨੇ ਭਾਰਤ-ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਸਰਹੱਦ ਦੇ ਨਾਲ ਅਗਵਾ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਦੋ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀ ਹੱਤਿਆ ਦੇ ਇੱਕ ਯੋਜਨਾਬੱਧ ਅਤੇ ਡਿਜ਼ਾਈਨ ਕੀਤੇ ਕੇਸ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਕੀਤਾ ਸੀ।

(4) ਸ਼੍ਰੀ ਕੇ.ਐਸ. ਟਿਵਾਣਾ, ਤਤਕਾਲੀ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ, ਨੇ ਆਪਣੇ 14 ਜਨਵਰੀ, 1971 ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਕੇਸ, ਜਿਸਨੂੰ ਘਰਿੰਡਾ ਕਤਲ ਕੇਸ ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਤੀ ਪੁੱਤਰ 9 ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ਮਾਨਤ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਨੋਟਿਸ

State v. Ajit Singh (Sandhwalia, J.)

ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸਤਰਾਸਾ ਦੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ, ਜਵਾਬਦੇਹ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਭਾਰਤ-ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਸਰਹੱਦ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਬਦਨਾਮ ਸਮੱਗਲਰ ਹੈ- ਇੱਕ ਪੂਰਨ ਸਿੰਘ ਉਸ ਲਈ ਕੈਰੀਅਰ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਹੋਰ ਇਲਜ਼ਾਮ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਲੁੱਟ ਦੀ ਤਸਕਰੀ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਅਤੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਪੂਰਨ ਸਿੰਘ ਵਿਚਕਾਰ ਕੁਝ ਮਤਭੇਦ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਹਥਿਆਰਾਂ ਨਾਲ ਲੈਸ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਭੀੜ ਨੇ ਹਰਦੀਪ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘ ਮ੍ਰਿਤਕ ਅਤੇ ਇੱਕ ਸੰਗਾਰਾ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਕ੍ਰਿਸਟਲ ਚੌਕ ਤੋਂ ਚੁੱਕ ਲਿਆ। ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਕਸਬੇ ਦੇ ਇੱਕ ਵਿਅਸਤ ਅਤੇ ਭੀੜ-ਭੜੱਕੇ ਵਾਲੇ ਇਲਾਕਾ, ਅਤੇ ਮੋਟਰ ਗੱਡੀਆਂ ਵਿੱਚ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਅਗਵਾ ਕਰ ਲਿਆ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਦੋ ਮ੍ਰਿਤਕਾਂ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਹਰਦੀਪ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਆਖਰੀ ਵਾਰ ਜਵਾਬਦੇਹੀ ਦੇ ਘਰ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਭਾਰਤ-ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਬਾਰਡਰ ਦੇ ਆਸ-ਪਾਸ ਦੇ ਇਲਾਕੇ ਵਿੱਚ ਲਿਜਾ ਕੇ ਕਤਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਉਪਰੋਕਤ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਸ਼੍ਰੀ ਕੇ.ਐਸ. ਟਿਵਾਣਾ, ਤਤਕਾਲੀ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਹੁਕਮਾਂ ਰਾਹੀਂ-

ਉਕਤ ਕਤਲ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਰ 9 ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਜ਼ਮਾਨਤ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।

(5) ਸੈਸ਼ਨ ਕੋਰਟ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਦੇ ਰਿਕਾਰਡ ਤੋਂ ਇਹ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ 24 ਮਾਰਚ, 1971 ਨੂੰ ਅੱਧੇ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਵੱਲੋਂ ਇੱਕ ਗੁਪਤ ਜ਼ਮਾਨਤ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕੇਸ ਦੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦਾ ਮਾਮੂਲੀ ਹਵਾਲਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਰਿਹਾਈ ਲਈ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਮੈਡੀਕਲ ਆਧਾਰ 'ਤੇ- ਇਹ 30 ਮਾਰਚ, 1971 ਨੂੰ ਵਿਦਵਾਨ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਰਜ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਮੈਰਿਟ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਬਲਕਿ ਸਿਰਫ ਮੈਡੀਕਲ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਦਬਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ ਕੇਂਦਰੀ ਜੇਲ੍ਹ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਦੇ ਡਾਕਟਰ-ਇੰਚਾਰਜ ਤੋਂ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਵਾਸੀ ਪੰਡੋਟ ਦੀ ਹਾਲਤ ਸਬੰਧੀ ਰਿਪੋਰਟ ਮੰਗੀ ਗਈ। ਜੇਲ ਦੇ ਡਾਕਟਰ ਵੱਲੋਂ ਰਿਪੋਰਟ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਤੇ ਇਸ 'ਤੇ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਵਿਦਵਾਨ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਨੇ ਆਪਣੇ 19 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1971 ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਰਾਹੀਂ, ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਜ਼ਮਾਨਤ-ਮੁਚੱਲਕੇ 'ਤੇ 10,000 ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ 'ਤੇ ਰਿਹਾਅ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ। 15,000 ਦੇ ਜ਼ਮਾਨਤਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਇੰਨੀ ਹੀ ਰਕਮ ਵਿੱਚ ਹਰੇਕ ਵਚਨਬੱਧਤਾ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਬਕਾਇਆ ਹੈ। ਉਕਤ ਮਿਤੀ ਦੇ ਸਿੱਖਣ ਵਾਲੇ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਇਹ ਦਰਸਾਏਗਾ ਕਿ ਇੱਕ ਗੁਪਤ ਲਾਈਨ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਕੇਸ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਜਾਂ ਸਬਿਤੀਆਂ ਦਾ ਕੋਈ ਹਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਸਿਰਫ ਇਹ ਦੇਖਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਦੁਬਾਰਾ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ 70 ਸਾਲ ਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਗੁਰਦੇ ਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ

ਦਰਦ ਲਈ ਵੀਜੇ ਹਸਪਤਾਲ ਅਤੇ ਜੇਲ੍ਹ ਹਸਪਤਾਲ ਦੋਵਾਂ ਵਿੱਚ ਇਲਾਜ ਕਰਵਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਹ ਅੱਗੇ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੂੰ ਕਾਰਡੀਅਕ-ਨਿਊਰੋਸਿਸ ਤੋਂ ਪੀੜਤ ਹੋਣ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।

(6) ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਜਵਾਬਦੇਹ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਜ਼ਮਾਨਤ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਅਸੁਵਿਧਾਜਨਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਹਨ। ਉਸ ਵਿਰੁੱਧ 17 ਜੁਲਾਈ, 1970 ਨੂੰ ਥਾਣਾ ਸਦਰ ਵਿਖੇ ਮੁਕੱਦਮਾ (ਐਫਆਈਆਰ ਨੰਬਰ-178) ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਘਰਿੰਡਾ। ਰਿਕਾਰਡ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੇ 24 ਮਾਰਚ, 1971 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੋਈ ਬਿਨੈ-ਪੱਤਰ ਭੇਜਿਆ ਸੀ, ਬਿਮਾਰ ਸਿਹਤ ਦੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ ਸੀ ਜਾਂ ਡਾਕਟਰੀ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਜਾਂ ਉਪਰੋਕਤ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਯੋਗਤਾਵਾਂ 'ਤੇ ਵੀ। ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਪਰੋਕਤ ਨੋਟ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਰਜ਼ੀ ਨੇ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸੰਦਰਭ ਤੋਂ ਬਚਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਸੀ। z

(7) ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਾਰੇ ਦਾਅਵਿਆਂ ਨੂੰ ਮੈਰਿਟ 'ਤੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਮੈਡੀਕਲ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਦਬਾ ਦਿੱਤਾ। ਵਿਦਵਾਨ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਨੇ 19 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1971 ਨੂੰ ਜ਼ਮਾਨਤ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦੀ ਗੰਭੀਰਤਾ ਜਾਂ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਤੋਂ ਪਰਹੇਜ਼ ਕੀਤਾ।

State v. Ajit Singh (Sandhwalia, J.)

ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਾਮਲੇ ਦੇ. ਜੇਲ ਦੇ ਡਾਕਟਰ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਜਿਸ 'ਤੇ ਮੁੱਢਲੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੂੰ ਰਿਹਾਅ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿਚ ਇਸ ਦੇ ਲੇਖਕ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਬੂਤਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਇਕ ਕਹਾਣੀ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਡਾ: ਆਰ.ਐਲ. ਮਹਾਜਨ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਦਾਖਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਕੇਂਦਰੀ ਜੇਲ੍ਹ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਵਿੱਚ ਅੰਦਰੂਨੀ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਲਈ ਬਿਸਤਰੇ ਵਾਲੀ ਡਿਸਪੈਂਸਰੀ ਹੈ- ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਸਿਰਫ 28 ਜਨਵਰੀ, 1971 ਨੂੰ ਜੇਲ੍ਹ ਡਿਸਪੈਂਸਰੀ ਵਿੱਚ ਉਸ ਕੋਲ ਆਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਉਸ ਦੇ ਪੇਟ ਵਿੱਚ ਗੰਭੀਰ ਦਰਦ. ਦਿਲ ਦੀ ਬਿਮਾਰੀ ਬਾਰੇ, ਜੋ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਡਾਕਟਰੀ ਆਧਾਰਾਂ 'ਤੇ ਰਿਹਾਈ ਦਾ ਅਧਾਰ ਜਾਪਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਗਵਾਹ ਦੇ ਕਹਿਣ ਲਈ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਸ਼ਬਦ ਸਨ: -

“ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਰਿਪੋਰਟ ਦੇ ਪੈਰਾ 4 ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਦੋਸ਼ੀ - ਕਾਰਡੀਅਕ ਨਿਊਰੋਸਿਸ ਤੋਂ ਪੀੜਤ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਕਿਸੇ ਰਿਕਾਰਡ ਤੋਂ ਮਾਨਸਿਕ ਰੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ ਪਰ ਕਿਉਂਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਇਸਦੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ, ਮੈਂ ਰਿਪੋਰਟ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕਿਹਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਸ ਗੱਲ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਡਾਕਟਰ ਕੌਣ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਵੀ.ਜੇ. ਹਸਪਤਾਲ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ, ਜਾਂ ਪੀ.ਜੀ.ਆਈ., ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ਜਾਂ ਸਿਵਲ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਬਿਮਾਰੀ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਅੰਬਾਲਾ”

ਗਵਾਹ ਨੇ ਅੱਗੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਪੀਜੀਆਈ ਦੇ ਰਿਕਾਰਡ ਨੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ ਪਿਸ਼ਾਬ ਨਾਲੀ ਦੀ ਲਾਗ ਦਿਖਾਈ ਸੀ। ਅੱਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਵੀਜੇ ਹਸਪਤਾਲ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਦਾ ਰਿਕਾਰਡ ਕਿਸੇ ਮਾਹਿਰ ਡਾਕਟਰ ਦਾ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਜਨਰਲ ਵਾਰਡ ਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਅੱਗੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਕਿਸ ਸਾਲ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਨਿਦਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਜ਼ਿਰ੍ਹਾ ਵਿਚ ਇਸ ਗਵਾਹ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਜਵਾਬਦੇਹ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਨੇ ਜਿਸ ਦਿਨ ਜੇਲ੍ਹ ਡਿਸਪੈਂਸਰੀ ਦਾ ਦੌਰਾ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਉਸ ਦੀ ਆਖਰੀ ਮਿਤੀ 16 ਮਾਰਚ, 1971 ਸੀ। ਗਵਾਹ ਇਸ ਤੱਥ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਕਿ ਜਵਾਬਦੇਹ 10 ਅਕਤੂਬਰ, 1970 ਨੂੰ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿਚ ਬੰਦ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਸੀਡਬਲਯੂ 1/1 ਗਵਾਹ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਦਰਮਿਆਨੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਪੋਸ਼ਣ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਉਮਰ 70 ਸਾਲ ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ- ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੰਦ ਨੇ ਸੱਜੇ ਗੁਰਦੇ ਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਦਰਦ ਦੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ ਸੀ ਜਿਸ ਲਈ ਉਸਨੂੰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਵੀਜੇ ਹਸਪਤਾਲ ਅਤੇ ਜੇਲ੍ਹ ਹਸਪਤਾਲ ਦੋਵਾਂ ਵਿੱਚ ਇਲਾਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਸ ਵੱਲੋਂ ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਜਵਾਬਦਾਇਕ ਦਿਲ ਦੀ ਤੰਤੂ ਰੋਗ ਤੋਂ ਪੀੜਤ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਗਵਾਹ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਜੇਲ੍ਹ ਵਿੱਚ ਬੰਦ ਰਹਿਣ ਅਤੇ ਲਗਾਤਾਰ ਬਿਮਾਰ ਰਹਿਣ ਕਾਰਨ ਸੀ।

(8) ਜੇ.ਡੀ. ਬੈਰੀ ਮੈਡੀਸਨਕੋਅਰ ਲਈ(ਕਾਰਡੀਓਲੋਜੀ ਪੋਸਟ-ਗ੍ਰੈਜੂਏਟ ਇੰਸਟੀਚਿਊਟ,

ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਨੋਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ:-

“ਸਰੀਰਕ ਮੁਆਇਨਾ ਨੇ ਦਿਖਾਇਆ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਉਸ ਦੀ ਸਿਖਰ ਦੀ ਧੜਕਣ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋਣ 'ਤੇ ਸਪਸ਼ਟ ਸੀ, 9 ਸੈਮੀ. ਮਿਡਲਾਈਨ ਤੋਂ, ਟ੍ਰੈਚੀਆ ਕੋਦਰੀ ਸੀ ਅਤੇ ਦਿਲ ਦੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਆਮ ਅਤੇ ਸੁੱਧ ਸਨ। BP 210/110 mm Hg ਸੀ। ਫੰਡੀ ਨੇ ਆਮ ਖੂਨ ਦੀਆਂ ਨਾੜੀਆਂ ਦਿਖਾਈਆਂ। ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਲਿਆਂਦੀ ਗਈ ਅਤੇ ਮਿਤੀ 8 ਮਈ, 1971 ਨੂੰ ਸਕਾਈਗ੍ਰਾਮ ਛਾਤੀ, ਦਿਲ ਦੇ ਆਮ ਆਕਾਰ ਅਤੇ ਸ਼ਕਲ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ- ਉਸਦਾ ਆਰਾਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਈਸੀ-ਜੀ। -40° ਦਾ ਇੱਕ ਫਰੰਟਲ QRS ਪੁਰਾ ਦਿਖਾਇਆ। ਉਹ ਮਾਸਟਰਜ਼ ਐਕਸਰਸਾਈਜ਼ ਟੈਸਟ ਵਿੱਚ 3 ਮਿੰਟ ਵਿੱਚ 18 ਕਦਮ ਚੁੱਕ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਅਭਿਆਸ ਤੋਂ 2 ਮਿੰਟ ਬਾਅਦ ਲਏ ਗਏ ਈਸੀਜੀ ਰਿਕਾਰਡ ਨੇ ਲੀਡ I- ਵਿੱਚ 1-5 ਤੋਂ 2 ਮਿਲੀਮੀਟਰ ਦੀ S-T. ਡਿਪਰੈਸ਼ਨ ਦਰਸਾਈ।

ਇਸ ਅਤੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਉਸਦੇ ਐਨਜ਼ਾਈਨਾ ਪੈਕਟੋਰਿਸ (ਭਾਵਨਾ ਦੀ ਕਸਰਤ ਦੀ ਵੱਧਦੀ ਮੰਗ ਕਾਰਨ ਦਿਲ ਨੂੰ ਕੋਰੋਨਰੀ ਆਰਟਰੀ ਖੂਨ ਦੀ ਸਪਲਾਈ ਵਿੱਚ ਕਮੀ) ਹੋਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਨਕਾਰਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ।

ਉਪਰੋਕਤ ਰਿਪੋਰਟ ਤੋਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਡਾ. ਬੇਰੀ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਗੰਭੀਰ ਬਿਮਾਰੀ ਦਾ ਕੋਈ ਕਲੀਨਿਕਲ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਟੈਸਟਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਆਮ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇਹ ਹੋਰ ਤਾਂ ਐਕਿਓਮਾ ਟਿਕ ਹੈ ਕਿ ਔਸਤ ਸਿਹਤ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਦਿਲ ਦੀ ਬਿਮਾਰੀ ਦੀ ਦੂਰ-ਦੁਰਾਡੇ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨਾ ਅਸੰਭਵ ਹੈ। ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਤੱਥ ਇਹ ਹੈ ਕਿ 16 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1970 ਨੂੰ ਡਾ. ਆਰ.ਐਲ. ਮਹਾਜਨ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੇ ਡਾਕਟਰੀ ਅੰਕੜਿਆਂ ਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਦੂਰੋਂ ਵੀ ਦਿਲ ਦੀ ਬਿਮਾਰੀ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਜੋ ਵੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਉਹ ਦਰਦ ਸੀ। ਦਰਦ ਜਾਂ ਹਲਕੀ ਪਿਸ਼ਾਬ ਨਾਲੀ ਦੀ ਲਾਗ- ਡਾ. ਆਰ. ਐਲ. ਮਹਾਜਨ ਨੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਸਬੂਤ ਵਿਚ ਲਗਭਗ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਸੁਝਾਅ ਦਾ ਕੋਈ ਆਧਾਰ ਜਾਂ ਕੋਈ ਰਿਕਾਰਡ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਨੂੰ ਦਿਲ ਦੇ ਨਿਊਰੋਸਿਸ ਤੋਂ ਪੀੜਤ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਅਜਿਹਾ ਸਿਰਫ ਇਸ ਲਈ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੇ ਵੀ ਇਸ ਦੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ ਸੀ।

(9) ਉਪਰੋਕਤ ਸਾਰੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਤੋਂ ਜੋ ਸਮੁੱਚਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਹੈ, ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਨੇ ਇਸ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਲਿਆ ਹੈ; ਮੈਰਿਟ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਉਸਦੀ ਰਿਹਾਈ ਲਈ ਕਿਸੇ ਆਧਾਰ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਡਾਕਟਰੀ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਉਸਦੀ ਜ਼ਮਾਨਤ

State v. Ajit Singh (Sandhwalia, J.)

ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼। ਦੇਰ ਨਾਲ ਇਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਤਰੀਕਾ ਹੈ ਜੋ ਗੰਭੀਰ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਦੁਖਦਾਈ ਬਾਰੰਬਾਰਤਾ ਨਾਲ ਵਰਤਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦੀ ਉਮਰ ਅਤੇ ਨਿਰਮਾਣ ਲਈ ਉਹ ਨਾ ਹੀ ਮਾੜਾ ਵਿਅਕਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਜੀਵਨ ਦੇ ਔਸਤ ਅੱਥਰੂ ਦੇ ਲੱਛਣਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਮਾਨਸਿਕ ਸਥਿਤੀਆਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਆਸਾਨ ਮੁਲਾਂਕਣ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀਆਂ। ਜੇ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿੱਚ ਬੰਦ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚਿੰਤਾ ਦੀ ਤੰਤੂ ਜਾਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਕ੍ਰਿਆ ਨੂੰ ਗੰਭੀਰ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਸਜ਼ਾਵਾਂ ਵਾਲੇ ਦੋਸ਼ੀਆਂ ਦੀ ਰਿਹਾਈ ਲਈ ਇੱਕ ਆਧਾਰ ਬਣਾਇਆ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਕਤਲ ਦੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮੇ ਅਧੀਨ ਚੱਲ ਰਹੇ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਲੋਕ, ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਯੋਗ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਜ਼ਮਾਨਤ ਦੀ ਰਿਆਇਤ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਕਤਲ ਦੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਵਿਚ ਕੈਦ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿਚ ਕੁਝ ਤਣਾਅ ਅਟੱਲ ਹਨ ਪਰ ਇਹ ਸ਼ਾਇਦ ਹੀ ਕੋਈ ਜਾਇਜ਼ ਆਧਾਰ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਧਾਰ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦੇਣ ਲਈ। ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਡਾ. ਮਹਾਜਨ ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਅਤੇ 'ਡਾ. ਬੇਰੀ ਦਾ ਇਹ ਪੇਟੈਂਟ ਹੈ ਕਿ ਜਵਾਬਦਾਰੀ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬਿਮਾਰ ਜਾਂ ਕਮਜ਼ੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਹੈ ਜੋ ਇਹਨਾਂ ਬੇਮਿਸਾਲ ਆਧਾਰਾਂ 'ਤੇ ਰਿਹਾਈ ਹੋਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਨੂੰ ਜ਼ਮਾਨਤ ਦੇਣਾ ਵਿਵੇਕ ਦੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗਲਤ ਅਭਿਆਸ ਹੈ ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਹੈ ਜੋ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਸਥਿਰ ਹੈ। ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ ਮੈਂ ਨਿਵਾਸੀ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਦੀ ਜ਼ਮਾਨਤ ਰੱਦ ਕਰਾਂਗਾ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਹਿਰਾਸਤ ਵਿਚ ਲੈਣ ਦੀ ਹਦਾਇਤ ਕਰਾਂਗਾ।

ਐਨ.ਕੇ.ਐਸ

ਡਿਸਕਲੇਮਰ:- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ-ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਡੋਲਮਿਨ

State v. Ajit Singh (Sandhwalia, J.)

ਅਸਟੇਟ ਡਿਊਟੀ ਰੈਫਰੈਂਸ

ਪ੍ਰੋਮ ਚੰਦ ਪੰਡਿਤ ਅਤੇ ਗੋਪਾਲ ਸਿੰਘ ਜੇ.

ਵੀਰਪਾਲ ਕੌਰ, - ਅਪੀਲਕਰਤਾ

ਬਨਾਮ

ਸੰਪੱਤੀ ਡਿਊਟੀ ਦਾ ਕੰਟਰੋਲਰ— ਜਵਾਬਦਾਰ

1967 ਦਾ ਸੰਪੱਤੀ ਡਿਊਟੀ ਸੰਦਰਭ ਨੰਬਰ 1.

12 ਜੁਲਾਈ 1971

ਸੰਪੱਤੀ ਡਿਊਟੀ ਐਕਟ (1953 ਦਾ XXXIV)— ਧਾਰਾ 5, 34, 35 ਅਤੇ ਪਹਿਲੀ ਅਨੁਸੂਚੀ — ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਦੋਵੇਂ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਛੱਡਣ ਵਾਲੇ ਮ੍ਰਿਤਕ — ਪਹਿਲੀ ਅਨੁਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਨਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਖੇਤੀ ਸੰਪੱਤੀ ਨੂੰ ਜਾਇਦਾਦ ਡਿਊਟੀ ਤੋਂ ਛੋਟ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ—ਅਜਿਹੀ ਜਾਇਦਾਦ - ਕੀ ਸੰਪੱਤੀ ਡਿਊਟੀ ਦੀ ਦਰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਮੁੱਖ ਮੁੱਲ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ।

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸਟੇਟ ਡਿਊਟੀ ਐਕਟ, 1953 ਦੀ ਧਾਰਾ 4 ਦੇ ਤਹਿਤ, ਐਕਟ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਅਨੁਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਰਾਜਾਂ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਜ਼ਮੀਨ ਸਮੇਤ, ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੁਆਰਾ ਛੱਡੀ ਗਈ ਸਾਰੀਆਂ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਦੇ ਮੂਲ ਮੁੱਲ 'ਤੇ ਜਾਇਦਾਦ ਡਿਊਟੀ ਲਗਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਧਾਰਾ 35 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਜਿਸਦਾ ਪਹਿਲੇ ਅਨੁਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਨੂੰ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ 'ਤੇ ਡਿਊਟੀ ਲਗਾਉਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਪਰ ਜਿਸ ਦਰ 'ਤੇ ਉਕਤ ਡਿਊਟੀ ਲਗਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਅਜਿਹੀਆਂ ਵਾਹਿਯੋਗ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੀ ਤੈਅ ਹੋਵੇਗੀ। ਉਹ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਮੁੱਖ ਮੁੱਲ ਦੇ ਨਿਰਧਾਰਨ ਲਈ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਜਾਇਦਾਦ ਡਿਊਟੀ ਦੀ ਦਰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

(ਪਾਰਾ 4, 5 ਅਤੇ 9)